

РЕШЕНИЕ

№ 5244

гр. София, 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1725** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на И. С. И., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. А. Г. от САК, срещу Решение № 1040-21-16/07.01.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град. С оспореното решение е отхвърлена жалба вх. № Ц1012-21-1521 от 30.12.2020г. и е потвърдено Разпореждане № 29854 от 14.12.2020 г., издадено от длъжностно лице по чл.60, ал.1 от КСО, с което злополуката, станала с И. С. И., не се приема за трудова злополука.

С жалбата се иска отмяна на решението по съображения за незаконосъобразност и неправилност. Оспорва се извода на административния орган, че увреждането, което е претърпял жалбоподателят, не е настъпило през време и във връзка с извършваната работа. Изложени са твърдения и подробни доводи за наличието на всеки от елементите на фактическия състав на „трудова злополука“ – внезапно увреждане на здравето; временна неработоспособност; настъпване на увреждането във връзка с извършваната работа. По тези съображения се моли за отмяна на оспорваното решение. В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Г., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като бъде признато процесното увреждане за трудова злополука. Подробни доводи излага в писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк. Б., оспорва жалбата и

моли тя да бъде отхвърлена. Подробни съображения излага в писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], чрез адв. Ц., оспорва жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбоподателят И. С. И. е бил нает по трудов договор от [фирма] като шофьор на товарен автомобил за международни превози. Към 30.05.2020г. същият е изпълнявал курс за превоз на товари по маршрут от Д. за П., за което е бил командирован от своя работодател. На 30.05.2020г. жалбоподателят след преминаване границата „Б.“ между Испания и П. спрял на паркинг на 56-ти километър от границата в посока Л.. По време на престоя, около 18.00 часа на същия ден И. И. претърпял инцидент /падане/ и на 31.05.2021 г., в 11.04 ч. е бил траспортиран с бърза помощ и приет в болница „С. Б.“ в Л. с оплаквания за болки в лявото рамо. В приложения по делото Медицински доклад за спешен случай № 20044673 от 31.05.2020 г. е отразено, че И. С. И. е постъпил в болницата 11:04 на 31.05.2021 г. с болки в крайниците поради падане от високо /1.5 м/. След като са му назначени изследвания, на жалбоподателя е била поставена диагноза „комплексна луксация на рамото“ и е бил насочен за операция, но по негово желание е бил изписан от болницата с предписани обезболяващи лекарства. Същият продължил да изпълнява служебните си задължения до 03.08.2020г., когато се прибрал в България. На 04.08.2020г. трудовият му договор бил прекратен от работодателя .

На 10.08. 2020г. жалбоподателят постъпил за оперативно лечение в С. по ортопедия „Проф. Б. Б.“ , като състоянието при постъпването му е било описано като деформация на раменната става, силно болезнени и невъзможни активни пасивни движения в лявата раменна става. Поставена му е диагноза: 1/фрактура лявата лопатка – зле лекувана; 2/ застаряла луксация на лява раменна става. На 11.08.2020г. е била извършена оперативна интервенция: автостеопластика на лява лопатка. Кръвна репозиция и стабилизация на лява раменна става. Същият е изписан от болницата на 13.08.2020г., но на 29.10. 2020г. постъпва отново в отделението по следоперативна рехабилитация на същата болница, при което състоянието на ръката му е описано като крайно тежко с флексия до 40° и абдукция до 45° /вместо нормалните 180°. Отчетена е хипотрофия на мускулатурата на лявата мишница с 2 см спрямо дясната мишница.

На 10.09.2020г. И. И. подал декларация за трудова злополука вх. № 713 от 10.09.2020г. Във връзка с подадената декларацията, със Заповед № Ц1015-21-25.09.2020г. е назначена комисия за разследване на злополуката, която е отразила резултатите в Протокол № 58/27.10.2020 г. В хода на разследване на злополуката комисията е събрала следните доказателства: Протокол №1 от 12.09.2020г. от вътрешно разследване на трудовата злополука на осигурителя; Писмени показания от пострадалия И. С. И. и от Ж. Ж. Ж. - управител на дружеството; Трудов договор № 15 от 15.04.2020 г. подписан от пострадалия на 29.04.2020г.; Длъжностна характеристика за длъжността Шофьор, товарен автомобил /международни превози”, получена и подписана от пострадалия на 15.04.2020г.; Заповед №15 от 15.04.2020г. за командировки и специализации в чужбина по предложение на управителя на дружеството [фирма], за Международен автомобилен транспорт в срок от 2 (две) години от 15.04.2020г. до 15.04.2022г.; Допълнително споразумение между [фирма] и И. С. И. на основание чл.121, ал.2 от КТ при командироване на лицето за срок над 30 дни. командирован до... (с място на командировката) и със задача — шофьор на

товарен автомобил подписан от пострадалият на 29.04.2020г.; Заповед № 10 от 03.08.2020г. за прекратяване на трудов договор №15 от 15.04.2020г. на И. С. И., считано от 04.08.2020г.; Карта за предварителен мед. преглед от 16.04.2020 г.; Книга за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа с подпис на пострадалия от 30.04.2020г. и служебна бележка № 15 от 15.04.20020г., запознат с БЗР на 30.04.2020г.; Книга за периодичен инструктаж от 30.04.2020г, до 30.07.2020г. с подпис на пострадалият; Книга за ежедневен инструктаж с подпис на пострадалия на 30.04.2020г.; Епикриза ИЗ: 1132/2020 от УСБАЛЮ „Проф. Б. Б."гр.С. за пациент И. С. И., приет на 10.08.2020 г., изписан на 13.08.2020г, /с диагноза: Фрактура скапуле син. мале саната. Луксацио арт. хумери син. инветерата по М. - М84.01/.

Видно от протокола, комисията е установила време и място на злополуката: П., път А6, паркинг на 56-ти километър от границата в посока Л., между 18:00 часа и 19:00 часа на 30.05.2020г. Заключение на комисията е, че злополуката няма характер на трудова, тъй като не е настъпила във време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при работа, извършвана в интерес на работодателя. Посочено е, че след като е могъл да продължи работата си, като е отговарял, че се чувства добре, жалбоподателят не е бил във временна неработоспособност, не е представил болничен лист и не е ползвал отпуск.

С идентични мотиви е било издадено потвърденото с оспореното решение Разпореждане № 29854 от 14.12.2020 г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което се приема, че не е осъществен фактическия състав на чл.55, ал.1 КСО и злополуката не може да бъде квалифицирана като трудова, тъй като липсва внезапно увреждане на здравето, довело до неработоспособност.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с процесното решение е оставил без уважение жалбата и е потвърдил обжалваното разпореждане.

По делото, освен административната преписка, са събрани нови писмени доказателства и гласни доказателства. Назначена и изслушана е и съдебно-медицинска експертиза, извършена от д-р С. Н., началник отделение по Ортопедия и травматология в Н. „Ц. Б. III“ – С., приета без оспорване от страните.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 29.01.2021 г., а жалбата срещу него е подадена чрез куриер на 12.02.2021г, поради което същата е в срок и тъй като изхожда от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, тя е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г“ КСО разпорежданията за признаване или непризнаване на злополуката за трудова се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и съобразявайки приложената на л. 70 от делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че процесното Решение № 1040-21-16/07.01.2021г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган.

Предвид представената Заповед № 1015-21-143/07.06.2018 г. на директора на ТП на

НОИ – С.-град, потвърденото с решението разпореждане също е издадено от компетентен орган, в предвидената форма, като са спазени административнопроизводствените правила.

Спорът е относно приложението на материалния закон и по-конкретно дали злополуката е станала във връзка или по повод на извършваната работа.

Съобразно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 КСО „трудова злополука“ е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, което може да бъде травматично (причинено от външно, обикновено физическо въздействие върху тялото и организма) или нетравматично - болест - § 1, т. 36 от ДР на ЗЗ.

В случая, от събраните доказателства по делото се установява наличието на всички кумулативно изискуеми предпоставки за квалифициране на процесната злополука като трудова – внезапно увреждане на здравето на осигурено лице, настъпило в резултат на съществуваща функционална връзка с изпълняваните трудовите функции, довело до неблагоприятен резултат - временна неработоспособност.

Ответникът, както и заинтересованата страна не оспорват, че факта, че жалбоподателят е претърпял инцидент, свързано с травматично увреждане, докато е бил командирован от работодателя си за извършване на превоз на товари по маршрут от Д. за П., т.е. налице е условието за внезапно увреждане на здравето. Оспорва се обаче дали инцидентът, който работникът е претърпял, е станал през време и във връзка или по повод на извършваната работа, или друга работа, извършена в интерес на предприятието, както и дали той е довел до временна неработоспособност.

Според съда отговорът и на двата въпроса е положителен.

Съдът приема за доказано, че злополуката е настъпила по времето и начина, описан от жалбоподателя, а именно на 30.05.2020г., между 18:00 и 19:00 часа, когато при качване на товарното ремарке на управлявания от него камион се е подхлъзнал и хващайки се за вратата на автомобила увиснал с цяло тяло на лявата си ръка, след което изпуснал захвата си и паднал на земята. Въпреки че няма очевидци на инцидента, съдът не намира причина да не възприеме като достоверно описанието на злополуката от жалбоподателя, дадено още с обясненията му в хода на административното производство. Същите кореспондират и със събраните в съдебното производство писмени и гласни доказателства. В медицинския доклад от болница „С. Б.“ е отразено, че И. С. И. е бил докаран на 31.05.2021 г., в 11.04 ч. в болницата поради травма на лявото рамо”, като отразените в доклада дата и час на приемане и твърдяната от пострадалия дата и момент на увреждането - 30.05.2021 г. вечерта си съответстват по време, доколкото от момента на инцидента до момента на приемане в болницата са минали приблизително около 12 часа , а според обясненията на пострадалия едва през нощта след падането е получил силни болки, които са го принудили да потърси лекарска помощ. Тези доказателства кореспондират и с показанията на свидетеля А. И.. Въпреки че отчита факта, че св. И. е съпруга на жалбоподателя, съдът кредитира нейните показания като последователни, логични, достоверни и съответстващи на останалите доказателства. От друга страна, няма никакви индиции, а всъщност и твърдение, че инцидентът е станал или би могъл да е станал по различен от твърдения от жалбоподателя начин.

При наличието на описаните различни и непротиворечиви доказателства, следва да се приеме, че злополуката /падане/ е станала именно при опита на жалбоподателя за качване на товарното помещение на камиона, а това, според съда, несъмнено се обхваща от хипотезата „през време и във връзка с извършваната трудова дейност“. Видно от дължностната характеристика на И. И., опазването на товара е част от неговите основни отговорности и по време на престойте същият следва да проверява състоянието на товара /т.7/ и да взема марки за отстраняване на евентуални неизправности. След като злополуката е станала, докато жалбоподателят е извършвал дейности, свързани с проверка на състоянието на товара по време на престоя на превозното средство на паркинга, то това без съмнение има във връзка с извършваната трудова дейност.

Налице е и резултат от увреждането – временната неработоспособност. Административният орган приема, че не е налице временна неработоспособност поради липсата на медицински документ, по-точно болничен лист, както и поради това, че жалбоподателят е продължил да изпълнява служебните си задължения до завръщането си в България в началото на месец август 2020г.

Вярно е, че жалбоподателят не разполага с болничен лист, какъвто се изисква според разпоредбите на Наредбата за медицинската експертиза. Очевидно е обаче, че тези разпоредби могат да се приложат единствено ако злополуката е станала на територията на Република България, тъй като това са национални правни норми и тяхното действие е ограничено в рамките на държавата, чийто нормотворчески орган ги е създал. Няма как доказването на временна неработоспособност вследствие настъпила на територията на друга държава злополука да бъде обвързано с изискването за представяне на определения в НМЕ по вид и форма медицински документ – болничен лист. Временна неработоспособност в резултат на настъпило в чужбина травматично увреждане може да бъде установена и с друг релевантен медицински документ, стига той да е издаден от медицинско лице, здравно заведение в съответната държава или друг оторизиран за целта орган. Формата и реквизитите на този документ не се подчиняват на процесуалните изисквания на българското законодателство /болничен лист по образец/, но всеки един такъв документ би могъл да удостовери наличието на временната неработоспособност, стига да съдържа такова заключение или от съдържанието му да може да се направи извод в такъв смисъл. В конкретния случай съдът приема, че по делото е представен такъв документ – медицинския доклад от болницата в Л., който съдържа както поставената диагноза – комплексна луксация на рамото, така и заключение за необходимост от оперативно лечение на жалбоподателя. Видно от заключението на СМЕ, получените от И. И. телесни увреждания водят обективно до временна неработоспособност на пострадалия за срок от 6 месеца при най-добро стечение на обстоятелствата и проведено навременно лечение. В отговор на поставените при изслушване на заключението въпроси вещото лице е потвърдило, че травматичните увреждания, които са настъпили веднага, са луксацията на раменната става и счупването на лопатката. Посочените доказателства са достатъчни и позволяват да се направи еднозначен извод, че претърпяната от жалбоподателя злополука е довела до временна неработоспособност. Този извод не се променя от факта, че жалбоподателят е продължил да управлява превозното средство до завършване на курса и завръщането му в България, като съдът възприема изцяло заключението на експертизата, че това е станало „в условия на трайно ограничение на функцията на ляв, горен крайник,

физически болки и страдания, и здравословен, хигиенен и битов дискомфорт.“
Относно обстоятелството, че жалбоподателят е продължил да изпълнява задълженията си е необходимо да се отбележи, че според обясненията на И. И., дадени в съдебното заседание, управителят е заявил, че няма кой да го смени и никой не го е сменил и впоследствие. Това твърдение не е опровергано. На следващо място, не може да се игнорира обстоятелството, че жалбоподателят практически е нямало как да изпълни даденото медицинско предписание и да се подложи на незабавна операция, т.е. да излезе в отпуск поради временна неработоспособност, тъй като не е бил застрахован и не е разполагал с необходимите средства за лечение, нито такива са му били осигурени от работодателя . На последно място, явно несправедливо и несъответно на духа на закона е да се приеме, че тъй като е дал приоритет на грижата към зачислените му превозно средство и товар и интересите на работодателя пред личния здравен комфорт и необходимостта от лечение, И. И. следва да бъде третиран по-неблагоприятно, отколкото ако е бил преустановил пътуването и пристъпил към незабавно лечение.

С оглед всичко изложено съдът приема, че са налице изискуемите предпоставки по чл.55 от КСО и И. С. И. е претърпял твърдяната от него трудова злополука. Изводът на органите на НОИ в обратния смисъл противоречи на материалния закон и е в несъответствие с целта на закона, поради което оспореното решение на директора на ТП на НОИ се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

При този изход на делото, следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски, които възлизат на 400 лв. за възнаграждение на вещото лице.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на И. С. И. Решение № 1040-21-16/07.01.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 29854 от 14.12.2020 г., издадено от длъжностно лице по чл.60, ал.1 от КСО.

ИЗПРАЩА преписката на директора на ТП на НОИ - С. град за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на И. С. И. сума в размер на 400 лв. разноски по делото

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: